

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U RIJECI
Žrtava fašizma 7, Rijeka

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, po sutkinji Martini Maršić, u pravnoj stvari tužiteljice: NEDE ŠARE iz Omišlja, Bjanižov 19, OIB 84741311204, zastupane po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Anita Vrkić i Iva Vrkić, odvjetnicama u Rijeci, protiv tuženika: 1. COCA COLA HBC HRVATSKA d.o.o. iz Zagreba, Sachsova 1, OIB 00228269289, 2. ISTARSKE KREDITNE BANKE UMAG d.d. iz Umaga, Ernesta Miloša 1, OIB 65723536010, zastupane po punomoćnici Siniši Baričeviću, odvjetniku u Rijeci, 3. CENTAR BANKE d.d. u stečaju iz Zagreba, Henizelova 47, OIB , zastupane po stečajnom upravitelju Damiru Mikiću iz Zagreba, Palinovečka 19f i 4. ŠARE d.o.o. u stečaju iz Omišlja, Bjanižov 19, OIB 11799343691, zastupanog po stečajnoj upraviteljici Jasni Kučević iz Pule, Kaštanjer 64, a ova po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Filip Simić i Lara Tončić, odvjetnicima u Puli, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 10. veljače 2023. godine, u prisutnosti tužiteljice i njezine punomoćnice, kao i zamjenika punomoćnika tuženika Istarske kreditne banke Umag d.d. i Šare d.o.o. u stečaju, na temelju članka 335. stavka 6. Zakona o parničnom postupku, dana 13. ožujka 2023. godine,

p r e s u d i o j e

I. O d b i j a s e tužbeni zahtjev koji glasi:

„1. Proglašava se nedopuštenom ovrha u predmetu Općinskog suda u Rijeci – Stalna služba u Krku poslovni broj LXXI Ovr-1879/2015 (sada: Općinskog suda u Crikvenici - Stalne službe u Krku poslovni broj Ovr-436/2019), na nekretninama upisanim u zk. ul. broj 2889 k. o. Omišalj, etažno vlasništvo s određenim omjerima:

- 1. suvlasnički dio: 33/100, etažno vlasništvo (E-1), stan broj 1 (dvosoban stan sa dnevnim boravkom) u prizemlju, orijentacije zapad-istok, označen crvenom bojom, a sastoji se od hodnika sa 3,66 m², kuhinje + blagovaone + dnevnog boravka sa 17,95 m², sobe sa 9,80 m², sobe sa 7,70 m², kupaonice sa 3,91 m² i kupaonice sa 4,70 m², ukupne neto površine od 47,72 m², koji stan se nalazi na k.č. br. 1368/7, u naravi kući površine 114 m², upisana u zk. ul. 2889.,

- 2. suvlasnički dio: 29/100, etažno vlasništvo (E-2), stan broj 2 (trosoban stan sa dnevnim boravkom) u prizemlju, orijentacije zapad-sjever-istok-jug, označen zelenom bojom, a sastoji se od hodnika sa 3,66 m², kuhinje, blagovaone i dnevnog boravka sa 17,95 m², sobe sa 9,80 m², sobe sa 7,70 m² i kupaonice sa 3,91 m², ukupne neto površine od 43,02 m², koji stan se nalazi na k.č. br. 1368/7, u naravi kući površine 114 m², upisana u zk. ul. 2889.,
- 3. suvlasnički dio: 38/100, etažno vlasništvo (E-3), prostor broj 3 u potkrovlju, orijentacije zapad-sjever-istok-jug, označen ljubičastom bojom, a sastoji se od prostora (45,77+45,77x0,2) sa 54,92 m², koji stan se nalazi na k.č. br. 1368/7, u naravi kući površine 114 m², upisana u zk. ul. 2889.

2. Nalaže se tuženicama da tužiteljici naknade prouzročene parnične troškove, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.“

II. Nalaže se tužiteljici naknaditi tuženiku Istarskoj kreditnoj banci Umag d.d. troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 870,97 EUR (slovima: osamsto sedamdeset eura i devedeset sedam centi) tj. 6.562,32 kn (slovima: šest tisuća petsto šezdeset dvije kune i trideset dvije lipe), a tuženiku Šare d.o.o. u stečaju parnični trošak od 870,62 EUR (slovima: osamsto sedamdeset eura i šezdeset dva centa) tj. 6.559,69 kn (slovima: šest tisuća petsto pedeset devet kuna i šezdeset devet lipa), u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev za naknadu parničnog troška tuženika Istarske kreditne banke Umag d.d. i tuženika Šare d.o.o. u stečaju, odbijaju kao neosnovani.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi podnesenoj dana 13. listopada 2017. godine zahtijeva da sud po provedenom dokaznom postupku donese presudu kojom će proglasiti nedopuštenom ovrhu određenu radi naplate novčanog potraživanja tuženika u predmetu Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Krku posl. br. Ovr-1879/2015 (sada: Općinskog suda u Crikvenici - Stalne služba u Krku poslovni broj Ovr-436/2019), kojim je određeno provođenje ovrhe na posebnim dijelovima nekretnina upisanim u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj, kao i obvezati tuženike na naknadu parničnog troška.

2. U prilog tužbenom zahtjevu navodi kako je ovosudnim rješenjem posl. br. Ovr-1879/2015 od 9. kolovoza 2017. godine upućena na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, obzirom da je u prigovoru treće osobe navela razloge zbog kojih drži da ovrha nije dopuštena. Pojašnjava da je vlasnica predmetnih nekretnina u cijelosti, te su nekretnine upisane samo formalno kao vlasništvo tuženika Šare d.o.o. u stečaju. Napominje da je njezino pravo vlasništva utvrđeno pravomoćnom presudom Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine, pa kako nema dugova niti prema jednom tuženiku, predlaže donošenje presude kako je to opisano u točki I izreke ove presude.

3. Oспорава tvrdnje tuženika navodeći i kako nekretnine koje su predmet ovrhe predstavljaju ujedno i jedine nekretnine u njezinom vlasništvu u kojima je moguće stanovati. Tužiteljica objašnjava da je vlasnica oranica i šuma, no da te nekretnine nisu podesne za zadovoljavanje stambenih potreba obitelji. Tvrdi i da bi provedbom ovrhe za nju nastala nenadoknativa šteta jer bi se iseljenjem ugrozila egzistencija cjelokupne obitelji. Poziva se na pravo na dom i članak 34. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske te članak 8. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. U tom smislu citira nekoliko odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i odluke Europskog suda za ljudska prava donesene u predmetima Bjedov protiv Hrvatske, Orlić protiv Hrvatske i Palić protiv Hrvatske. Poziva se na primjenu testa razmjernosti obrazloženog u sudskoj praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske, naglašavajući da je gubitak doma najekstremniji oblik miješanja vlasti te da sud mora ocijeniti razumnost predložene mjere bez obzira na postojanje pravne osnove. Navodi da je u više navrata pokušavala upisati svoje pravo vlasništva u zemljišnim knjigama te je podnijela Zemljišnoknjižnom odjelu Krk prijedlog radi uknjižbe prava vlasništva, no taj je odjel odbio usvojiti prijedlog i upisati je kao vlasnicu predmetnih nekretnina, iako raspolaže pravomoćnom presudom kojom je to utvrđeno. Oспорава tvrdnje tuženika kojim dovode u pitanje pravni interes za vođenje ovog postupka zbog okončanog postupka ovrhe, te smatra da se radi o prethodnom pitanju, odnosno da i dalje ima pravni interes za vođenje postupka radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, jer bi se u slučaju da uspije sa tužbenim zahtjevom posljedično ukinule sve provedene radnje u ovršnom predmetu provedene na njezinu štetu. Naglašava da nema nikakvih dugovanja niti prema jednom tuženiku u ovom postupku, pa uzimajući u obzir da su predmetne nekretnine jedine nekretnine u njezinom vlasništvu i predstavljaju njezin dom, predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva u cijelosti uz obvezivanje tuženika na naknadu parničnog troška.

4. Tuženik Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. u odgovoru na tužbu i kasnijem tijeku postupka oспорава tužbeni zahtjev u cijelosti. Protivi se tvrdnjama tužiteljice predlažući da se kao vrijednost predmeta spora uzme iznos od 1.640.000,00 kn, koji odgovara vrijednosti nekretnina koje su predmet ovrhe čije se utvrđenje nedopuštenim traži. Naglašava da je on prijedlog za ovrhu podnio 29. travnja 2010. godine, da je rješenje o ovrsi kojim je određena ovrha u korist tuženika Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. Trgovački sud u Rijeci donio 5. svibnja 2010. godine pod posl. br. Ovr-735/10, nakon čega je predmet dostavljen Općinskom sudu u Rijeci – Stalnoj službi u Krku radi provedbe ovrhe. Napominje da je prijedlog za ovrhu podnio na temelju izvatka iz zemljišne knjige za posebne dijelove nekretnina upisane u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj, podul. 1., 2. i 3., te da je samo u podul. 1. bila vidljiva plomba pod brojem Z-2043/10, koja se odnosila na rješenje Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. Ovr-545/10 od 7. travnja 2010. godine o odbijanju prijedloga. Naglašava da u vrijeme kada je podnosio prijedlog za ovrhu tužiteljica nije bila, ni na koji način, učinila vidljivim da ima kakvo pravo na predmetnim nekretninama. Drži da tužiteljica stoga pogrešno oспорава dopuštenost ovrhe u postupku provedbe ovrhe pred Općinskim sudom Crikvenici – Stalnom službom u Krku, zaključujući da je to morala tražiti od Trgovačkog suda u Rijeci u predmetu posl. br. Ovr-735/10 gdje je ovrha određena. Ukazuje na sadržaj članka 79. stavka 2. Ovršnog zakona kojim je propisano da promjena vlasnika nekretnine tijekom ovršnog postupka ne sprječava da se taj postupak nastavi protiv novog vlasnika kao ovršenika, odnosno da zabilježbom ovrhe ovrhovoditelj stječe pravo svoju tražbinu namiriti i u slučaju da treća osoba kasnije stekne vlasništvo te nekretnine. Navodi da sve radnje poduzete prije toga ostaju na

snazi i da novi vlasnik ne može u postupku poduzimati one radnje koje ne bi mogao poduzeti i prijašnji vlasnik da do promjene vlasništva nije došlo. S obzirom da je rješenje o ovrsi doneseno 5. svibnja 2010. godine, da je zabilježba ovrhe provedena 15. ožujka 2011. godine, a da je tužiteljica pravo vlasništva stekla tek presudom od 18. srpnja 2016. godine koja je postala pravomoćna 9. rujna iste godine, zaključuje da je tužiteljica pravo vlasništva stekla nakon donošenja rješenja o ovrsi i zabilježbe ovrhe u korist tuženika Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. Konačno, poziva se i na primjenu odredbe članka 127. stavka 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima koja propisuje da se vlasništvo nekretnine stečeno odlukom suda ili drugog tijela ne može suprotstaviti pravu onoga koji je postupajući s povjerenjem u zemljišne knjige, u dobroj vjeri upisao svoje pravo na nekretnini dok još pravo koje je bilo stečeno odlukom suda ili drugog tijela nije bilo upisano. Međutim, neovisno o dostavljenoj presudi, smatra i da je riječ o raspoložbi ovršenika, ovdje tuženika Šare d.o.o. u stečaju, koja nije dopuštena, jer je učinjena nakon donošenja rješenja o ovrsi, a koji stav je iskazan i u presudi Županijskog suda u Rijeci posl. br. GŽ-578/05 od 11. listopada 2007. godine, prema kojoj se presuda na temelju tuženikova, odnosno ovršenikova priznanja, može izjednačiti s njegovom dobrovoljnom raspoložbom, što znači da nije dopuštena. Zaključno predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i naložiti tužiteljici naknaditi mu troškove parničnog postupka.

5. Tuženik Istarska kreditna banka Umag d.d. također se protivi tužbi. Ne spori da je među strankama vođen ovršni postupak kojeg je taj tuženik pokrenuo temeljem Ugovora o kreditu solemniziranog kod javnog bilježnika 1. listopada 2008. godine, kojim je korisnik kredita i založni dužnik, ovdje tuženik Šare d.o.o. u stečaju, dopustio da se na njegovim nekretninama radi osiguranja tražbine zasnue založno pravo. Ističe da je u vrijeme zasnivanja založnog prava, tuženik Šare d.o.o. u stečaju bio uknjižen kao isključivi vlasnik nekretnina, pa tuženik Istarska kreditna banka Umag d.d. zaključuje da je on kao kreditna institucija postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja te načelom povjerenja u zemljišne knjige i nije imao razloga sumnjati da je nekretnina vlasništvo neke druge osobe. U odnosu na presudu na temelju priznanja Općinskog suda u Rijeci - Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine, ukazuje da je riječ o odluci donesenoj 6 godina nakon pokretanja ovrhe te koja prema tuženiku ne predstavlja smetnju za provedbu ovrhe jer promjena vlasnika nekretnine tijekom ovršnog postupka ne sprječava nastavak ovrhe i protiv novog vlasnika kao ovršenika. Međutim, ukazuje da je u zemljišnim knjigama i dalje kao vlasnik posebnih dijelova nekretnina što su predmet ovrhe uknjižen tuženik Šare d.o.o. u stečaju. Zaključno predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uz obvezivanje tužiteljice na naknadu troškova postupka, odnosno odbaciti jer je ovršni postupak u međuvremenu pravomoćno okončan.

6. S druge strane, tuženik Centar banka d.d u stečaju ističe da je tužiteljica pravo vlasništva na koje se poziva, a utvrđeno je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Rijeci - Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine, stekla godinu dana nakon pokretanja ovrhe, a taj je postupak vodila protiv supruga, tuženika Martina Šare i vlasnika društva Šare d.o.o., koji su jednostavno priznali sve navode tužiteljice na koji način pokušavaju otkloniti stvarno i pravno osnovano potraživanje tuženika Centar banke d.d. u stečaju prema njima tj. prema tužiteljici. Tuženik smatra da konstatacija tužiteljice da je ona sada vlasnik predmetnih nekretnina koje se prodaju u postupku ovrhe te da sama nema

nikakvih dugovanja prema tuženicima, ne predstavlja valjani pravni temelj za utvrđenje nedopuštenosti ovrhe. Poziva se na sadržaj odredaba Ovršnog zakona o tome da promjena vlasništva nakon pokretanja ovrhe ne priječi daljnje vođenje postupka ovrhe protiv novog vlasnika. Naglašava da tužiteljica ne nudi dokaze da je postupila savjesno i pošteno jer je neživotno i nelogično da raniji vlasnik tj. suprug tužiteljice Martin Šare koji je ujedno bio i vlasnik trgovačkog društva Šare d.o.o. u stečaju, nije rekao ili da tužiteljica ništa nije znala niti morala znati o poslovanju suprug a i njegovog društva, kao i o dugovanjima suprug a i tuženika Šare d.o.o. u stečaju prema ovdje tuženicima. Napominje i da je očito da je tužiteljica glede svog prava na nekretninama bila pasivna te nije u razdoblju od više godina zatražila upis svog prava vlasništva na nekretninama tj. predmetu ovrhe, već je to zatražila tek nakon pokretanja postupka prisilnog namirenja, i to temeljem priznanja suprug a Šare Martina koji kao i tužiteljica ima stvarni motiv da na opisani način, promjenom vlasništva, pokuša izbjeći plaćanje prouzročenih dugovanja tuženicima. Stoga predlaže da sud nakon provedenog postupka u cijelosti odbaci tužbu i tužbeni zahtjev tužiteljice.

7. Konačno, tuženik Šare d.o.o. u stečaju prvotno, u odgovoru na tužbu u cijelosti priznaje tužbeni zahtjev. Navodi da je točno da su nekretnine koje su predmet ovrhe, u naravi imovina, odnosno vlasništvo tužiteljice, koja nema nikakvog dugovanja prema tuženicima. Ne protivi se i sadržaju presude Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine kojom je presuđeno da su posebni dijelovi nekretnine isključivo vlasništvo tužiteljice. U tijeku postupka ukazuje da je ovrha u kojoj je ovdje tužiteljica upućena na vođenje parnice pravomoćno okončana, pa drži da tužiteljica nema pravni interes za vođenje ovog postupka zbog čega je tužbu potrebno odbaciti, zaključno predloživši i odbijanje tužbenom zahtjeva kao neosnovanog.

8. Odlučujući o tužbenom zahtjevu, sud je na glavnoj raspravi proveo dokaz čitanjem isprava priloženih spisu, saslušao je tužiteljicu i svjedoka Šare Martina, proveo uvid u predmete Općinskog suda u Crikvenici posl. br. Pu P-4740/2015 (ranije predmet Općinskog suda u Krku posl. br. P-393/2014) i posl. br. Ovr-436/2019 (ranije posl. br. Ovr-214/2018, Ovr-1879/2015 te Ovr-306/2010), nakon čega je glavna rasprava zaključena sukladno članku 304. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22, u nastavku teksta: ZPP) jer je prema ocjeni ovoga suda predmet raspravljen tako da se može donijeti odluka. Prijedlog tužiteljice za provođenje uvida i u spis Općinskog suda u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 odbijen je kao neosnovan jer je pravomoćna presuda donesena u tom predmetu već priložena ovom spisu. Naime, sud je imao uvid u sadržaj presude pa kako se radilo o presudi na temelju priznanja, nije utvrđeno postojanje razloga zbog kojih bi se kraj činjenice da je odluka priložena predmetu, a da njezin sadržaj ne osporava niti jedna od stranaka ovog postupka, da bi bilo potrebno provoditi i neposredan uvid u parnični predmet. Ovo tim više što bi to dovelo do potrebe održavanja još jednog ročišta i odugovlačenja postupka u ovoj pravnoj stvari te nastanka nepotrebnih troškova strankama. Vrijednost predmeta spora sud je utvrdio raspravnim rješenjem od 10. veljače 2023. godine u iznosu od 1.500,00 EUR sukladno članku 40. stavku 2. ZPP jer je taj iznos tužiteljica naznačila, a u konkretnom slučaju tužbeni zahtjev ne odnosi se na isplatu novčane svote.

9. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi članka 8. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

10. Naime, u ovom postupku sud je iz očitovanja stranaka, provedenih dokaza i dostavljenih isprava, napose uvida u dostavljene predmete Općinskog suda u Crikvenici posl. br. Ovr-436/2019 i posl. br. Pu P-4740/2015 utvrdio slijedeće:

- da je ovrhovoditelj, a ovdje tuženik Coca Cola HBC Hrvatska dana 3. svibnja 2010. godine Trgovačkom sudu u Rijeci podnio prijedlog za ovrhu protiv ovršenika Šare d.o.o. kojim traži da se na temelju ovršne isprave, pravomoćnog i ovršnog rješenja javnog bilježnika Radojke Galić iz Zagreba posl. br. Ovr-514/09 od 25. studenog 2009. godine, a radi naplate tražbine od 317.959,21 kn sa zateznim kamatama na pojedine iznose kako je to navedeno u prijedlogu za ovrhu, provede ovrha na nekretninama u vlasništvu ovršenika Šare d.o.o. – 1. suvlasnički dio: 33/100, etažno vlasništvo (E-1), stanu broj 1 (dvosoban stan sa dnevnim boravkom), ukupne neto površine od 47,72 m²; 2. suvlasnički dio: 29/100, etažno vlasništvo (E-2), stan broj 2 (trosoban stan sa dnevnim boravkom) u prizemlju površine 43,02 m²; kao i 3. suvlasnički dio: 38/100, etažno vlasništvo (E-3), prostor broj 3 u potkrovlju sa 54,92 m², svi izgrađeni na k.č. br. 1368/7, u naravi kući površine 114 m² i upisani u zk. ul. 2889. k.o. Omišalj,
- Trgovački sud u Rijeci je rješenjem o ovrsi posl. br. Ovr-735/2010 od 5. svibnja 2010. godine usvojio prijedlog ovrhovoditelja Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. te je odredio provedbu ovrhe na opisanim nekretninama ovršenika radi naplate duga od 317.959,21 kn,
- citirano rješenje o ovrsi postalo je pravomoćno 19. srpnja 2010. godine, a Trgovački sud u Rijeci je potom, dopisom od 6. kolovoza 2010. godine, dostavio tada Općinskom sudu u Krku na provedbu pravomoćno rješenje o ovrsi, povodom čega je formiran predmet posl. br. Ovr-306/2010,
- nadalje, iz sadržaja tog predmeta vidljivo je da je postupku ovrhe pristupio i predmet što se pred Općinskim sudom u Krku vodio pod posl. br. Ovr-431/2010 tamo ovrhovoditelja, ovdje tuženika Istarske kreditne banke d.d. Umag protiv istog ovršenika Šare d.o.o.,
- naime, Istarska kreditna banka Umag d.d. podnijela je 29. studenog 2010. godine prijedlog za ovrhu na temelju ovršne isprave – Ugovora o kreditu broj 960100023 sklopljenog između ovrhovoditelja Istarske kreditne banke Umag d.d. kao kreditora, te društva Šare d.o.o. kao korisnika kredita i zalagodavatelja te Martina Šare kao solidarnog jamca, solemniziranog kod vršitelja dužnosti javne bilježnice Alenke Kružić Dobrila iz Rijeke pod posl. br. OV-6445/08 te Aneksa br. 1. istog Ugovora solemniziranog kod iste javne bilježnice dana 31. ožujka 2009. godine pod brojem OV-1522/09, radi naplate novčane tražbine od 706.401,60 kn sa zateznom kamatom na ovaj iznos od 27. listopada 2010. godine do isplate, kao i naplate troškova ovrhe,
- Općinski sud u Krku je rješenjem o ovrsi posl. br. Ovr-431/2010 od 29. studenog 2020. godine u cijelosti usvojio prijedlog ovrhovoditelja Istarske kreditne banke Umag d.d. za provođenjem ovrhe na nekretninama tj.

posebnim dijelovima nekretnina, ovršenika Šare d.o.o. upisanim u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj,

- tamo ovršenik Šare d.o.o. je protiv citiranog rješenja o ovrsi izjavio žalbu u kojoj je naveo da je dio kreditnih sredstava isplatio ovrhovoditelju Istarskoj kreditnoj banci Umag d.d., pa je prema tome tvrdio da dug ne postoji u iznosu koji se navodi, koja žalba je odbijena rješenjem Županijskog suda u Rijeci posl. br. GŽ-3802/2011 od 19. rujna 2022. godine, ukazujući da je riječ o razlogu o kojem sukladno članku 48. Ovršnog zakona odlučuje prvostupanjski sud,
- nadalje, iz spisa predmeta vidljivo je da je u postupku utvrđivanja vrijednosti nekretnina koje su predmet ovrhe, ovrhovoditelj Istarska kreditna banka Umag d.d. dostavila elaborat procjene prometne vrijednosti nekretnina sačinjen 24. rujna 2007. godine po stalnom sudskom vještaku Anti Bandiću, a odnosi se na procjenu vrijednosti nekretnina sačinjenu u postupku odobravanja kredita trgovačkom društvu Šare d.o.o.,
- iz citiranog elaborata vidljivo je da je procjenitelj Ante Bandić izvršio pregled posebnih dijelova nekretnina, utvrdio da su upisane na ime trgovačkog društva Šare d.o.o., te da na posebnim dijelovima nekretnina upisanih u podul 1. i 2. postoji upisano pravo zaloge u korist Centar banke d.d. u iznosu od 108.374,99 EUR, dok na posebnom dijelu upisanom u podul. 3. (potkrovlje) nema upisanih tereta,
- iz sadržaja elaborata procjene nije vidljivo da bi ovdje tužiteljica ili itko drugi izuzev Martina Šare, kao zakonskog zastupnika društva Šare d.o.o., bio prisutan procjeni,
- s obzirom da je ovršenik Šare d.o.o. prigovorio da je elaborat sačinjen prije više od pet godina, sud je procjenu vrijednosti nekretnina koje su predmet ovrhe zatražio od Porezne uprave, te je na ročištu održanom 2. travnja 2014. godine utvrdio vrijednost svakog pojedinog posebnog dijela nekretnine,
- nakon što je potom Općinski sud u Krku zaključkom posl. br. Ovr-306/2010 od 11. travnja 2014. godine odredio provođenje prve javne dražbe za prodaju nekretnina koje su predmet postupka za 20. svibnja 2014. godine, treća osoba, ovdje tužiteljica Neda Šare podnijela je 19. svibnja 2014. godine prigovor treće osobe navodeći kako su nekretnine koje su predmet ovrhe njezino vlasništvo u ½ dijela, pozivajući se na sadržaj Sporazuma što ga je dana 21. siječnja 2004. godine sklopila s trgovačkim društvom Šare d.o.o. i Martinom Šare kojim su utvrdili kako dobit koju Šare d.o.o. ostvaruje poslovanjem, predstavlja bračnu stečevinu Nede Šare i Martina Šare, kao i da do potpisivanja tog Sporazuma tužiteljici Nedi Šare iz dobiti koja predstavlja bračnu stečevinu nije isplaćeno ništa na ime njezinog dijela,
- ovdje tužiteljica Neda Šare se kao treća osoba poziva i na sadržaj članka III Sporazuma od 21. siječnja 2004. godine, kojim je utvrđeno da dopušta da se njezin dio dobiti koji čini bračnu stečevinu uloži u kupnju i obnovu nekretnine u Omišlju, koju će društvo Šare d.o.o. kupiti od INA-e d.d., te da nakon što nekretnina bude u potpunosti obnovljena, stranke su suglasne da se u zemljišnim knjigama tužiteljica Neda Šare upiše kao vlasnica u ½ dijela te nekretnine, odnosno kao vlasnica u ½ dijela svih posebnih dijelova nekretnine, za što će joj Šare d.o.o. izdati ispravu podobnu za upis

njezinog prava suvlasništva u zemljišne knjige, a što Neda Šare kao treća osoba tvrdi da ovršenik Šare d.o.o. nije učinio,

- citirani Sporazum datiran s 21. siječnja 2004. godine nije solemniziran od javnog bilježnika, na njemu nisu ovjereni potpisi stranaka, niti na njemu postoji kakva druga potvrda javnopravnog tijela (Porezne uprave, suda ili drugog tijela javne vlasti), koja bi činila izvjesnim da je taj pravni posao zaključen upravo 21. siječnja 2004. godine,
- rješenjem Općinskog suda u Krku posl. br. Ovr-306/2010 od 12. rujna 2014. godine, treća osoba Neda Šare upućena je pokrenuti parnicu protiv stranaka ovršnog postupka radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, s obzirom da se ovrhovoditelj Istarska kreditna banka d.d. usprotivila navodima prigovora, dok se ovrhovoditelj Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. i ovršenik Šare d.o.o., o navodima prigovora treće osobe Nede Šare, nisu očitovali,
- osim toga, u odnosu na iste posebne dijelove nekretnina upisane u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj, i ovrhovoditelj Centar banka d.d. u stečaju je prijedlogom za ovrhu od 28. veljače 2013. godine, na temelju ovršne isprave – Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava od 29. prosinca 2008. godine solemniziranim od javne bilježnice Marije Grozdanić Dekleva pod brojem OV-28252/2008 od 30. prosinca 2008. godine, a radi naplate iznosa od 180.000,00 kn sa zateznim kamatama tekućim kako je to naznačeno u prijedlogu za ovrhu, zatražio provođenje ovrhe na nekretnini,
- taj prijedlog za ovrhu je kod Općinskog suda u Krku zaprimljen pod posl. br. Ovr-81/2013 i u njemu je Općinski sud u Krku usvojio prijedlog ovrhovoditelja i donio rješenje o ovrsi posl. br. Ovr-81/2013 od 30. kolovoza 2013. godine, a nakon prekida i nastavka postupka zbog otvaranja stečajnog postupka nad ovrhovoditeljem, sud je 10. travnja 2017. godine obavijestio ovrhovoditelja Centar banku d.d. u stečaju i ovršenika Šare d.o.o., da pristupaju u ranije pokrenuti postupak ovrhe ovrhovoditelja Coca Cole HBC Hrvatska d.o.o. i Istarske kreditne banke Umag d.d.,
- u daljnjem tijeku sada jedinstvenog postupka ovrhe koji se nastavio voditi pod posl. br. Ovr-1879/2015 Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Krku, radi namirenja ovrhovoditelja Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., Istarske kreditne banke Umag d.d. i Centar banke d.d. u stečaju, protiv ovršenika Šare d.o.o., treća osoba Neda Šare je dana 12. svibnja 2017. godine ponovno izjavila prigovor treće osobe,
- u tom je prigovoru treća osoba Neda Šare istaknula da ima pravo koje sprječava provedbu predmetne ovrhe, s obzirom da su nekretnine njezino vlasništvo u 1/1 dijela,
- treća osoba pozvala se na sadržaj pravomoćne presude na temelju priznanja Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine kojeg je kao tužiteljica pokrenula protiv tuženika Šare d.o.o., i gdje je utvrđeno da je vlasnica svih posebnih dijelova upisanih u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj, upisanih u podul. 1., 2. i 3. u cijelosti, što je tuženik Šare d.o.o. dužan priznati i izdati tužiteljici ispravu podobnu za upis njezinog prava vlasništva u zemljišne knjige ili će tu ispravu u protivnom zamijeniti presuda,
- citirana presuda na temelju priznanja Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine je

prema potvrdi pravomoćnosti postala pravomoćna 31. listopada 2016. godine,

- ujedno, treća osoba Neda Šare je u prigovoru istaknula kako nema dugovanja prema nijednom od ovrhovoditelja, da stoga drži da ovrhovoditelji nisu ovlašteni tražiti namirenje iz nekretnina koje su njezino vlasništvo zatraživši proglašenje ovrhe nedopuštenom i odgodu javne dražbe zakazane za dan 16. svibnja 2017. godine,
- s obzirom da se ovrhovoditelji nisu suglasili s navodima prigovora treće osobe, Neda Šare je rješenjem Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Krku posl. br. Ovr-1879/2015 od 9. kolovoza 2017. godine upućena protiv stranaka ovršnog postupka pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, koju je i pokrenula tužbom podnesenom u ovom postupku,
- nakon što je ovršni postupak prvo prekinut zbog otvaranja stečajnog postupka nad ovršenikom Šare d.o.o. u stečaju, a onda i nastavljen, sud je za dan 17. listopada 2019. godine zakazao drugu javnu dražbu radi prodaje nekretnina koje su predmet postupka ovrhe,
- na drugu javnu dražbu nije pristupio nitko od zainteresiranih kupaca, nakon čega je isti sud rješenjem posl. br. Ovr-436/2019 od 17. listopada 2019. godine, donio rješenje o obustavi postupka ovrhe u odnosu na posebne dijelove nekretnina - 1. etažu: 33/100, koja u naravi predstavlja stan broj 1 (dvosoban stan sa dnevnim boravkom) u prizemlju površine 47,72 m²; potom 2. etažu: 29/100, u naravi stan broj 2 (trosobni stan sa dnevnim boravkom) u prizemlju površine 43,02 m²; kao i 3. etažu: 38/100, prostor broj 3 u potkrovlju površine 54,92 m², svi sagrađeni na k.č. br. 1368/7, u naravi kući površine 114 m², i upisani u zk. ul. 2889. k.o. Omišalj, te su u odnosu na ove posebne dijelove nekretnina ukinute sve provedene ovršne radnje i postupak ovrhe u tom dijelu smatran je dovršenim,
- osim toga, sud je točkom II izreke tog rješenja, koje je u tom dijelu preinačeno rješenjem Županijskog suda u Sisku posl. br. Gž Ovr-121/2020 od 8. srpnja 2021. godine, odredio uknjižbu prisilnog založnog prava na nekretninama ovršenika Šare d.o.o. u stečaju, naloživši ujedno točkom III izreke rješenja brisanje iz zemljišnih knjiga zabilježbi ovrhe u korist ovrhovoditelja Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., Istarske kreditne banke Umag d.d. i Centar banke d.d. u stečaju,
- iz sadržaja predmeta što se pred Općinskim sudom u Krku vodio pod posl. br. P-303/2014 (kasniji posl. br. Pu P-4740/2015) vidljivo je da je tužiteljica Neda Šare tužbom podnesenom 19. svibnja 2014. godine protiv tuženika Martina Šare i trgovačkog društva Šare d.o.o., tražila utvrđenje da nekretnine upisane kao posebni dijelovi u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj, predstavljaju njezinu bračnu stečevinu te je ona njihova vlasnica u ½ dijela, no rješenjem Općinskog suda u Krku posl. br. P-393/2014 od 22. kolovoza 2014. godine ova je tužba smatrana povučenom jer je tužiteljica nije ispravila u ostavljenom roku,
- nadalje, iz sadržaja izvotka iz zemljišnih knjiga za nekretninu koja je predmet ovrhe, vidljivo je da je ovrhovoditelj Istarska kreditna banka Umag d.d. pravo na namirenje stekao na temelju Ugovora o kreditu broj 960100023 solemniziranog kod vršitelja dužnosti javne bilježnice Alenke Kružić Dobrila iz Rijeke pod posl. br. OV-6445/08 te Aneksa br. 1. istog Ugovora (Z-6156/08),

- ovrhovoditelj Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. pravo na namirenje stekao je temeljem rješenja Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. XV/I Ovr-735/10 od 5. svibnja 2010. godine (Z-2721/10), dok je ovrhovoditelj Centar banka d.d. pravo na namirenje stekao na temelju rješenja o ovrši Općinskog suda u Krku posl. br. Ovr-81/2013 od 30. kolovoza 2013. godine (Z-6636/13),
- s druge strane, iz sadržaja zemljišnoknjižnog izvatka vidljivo je da je 3. etaža: 38/100, prostor broj 3 u potkrovlju, površine 54,92 m², opterećen pravom doživotnog uživanja u korist Nede Šare iz Omišlja, Bjanižov br. 19, na temelju pravomoćne presude na temelju priznanja Općinskog suda u Krku posl. br. P-568/2011-5 od 14. studenoga 2011. godine (Z-2951/12), a na temelju iste presude, stan broj 2 (trosoban stan sa dnevnim boravkom) u prizemlju, površine od 43,02 m² opterećen je pravom doživotnog uživanja u korist Luke Šare iz Omišlja, Bjanižov br. 19 (Z-2951/12), dok je posebni dio nekretnine stan broj 1 (dvosoban stan sa dnevnim boravkom) u prizemlju površine od 47,72 m² opterećen pravom doživotnog uživanja u korist Marte Šare iz Omišlja, Bjanižov br. 19 (Z-2951/12).

11. Ono što je sporno jest pitanje ima li tužiteljica takvo pravo koje sprječava ovrhu na posebnim dijelovima nekretnina upisanim u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj, odnosno je li dokazala da je vlasnica spomenute nekretnine, obzirom da raspolaže pravomoćnom presudom Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine. Prijeporno je i ima li tužiteljica s obzirom na to da je ovršni postupak u međuvremenu pravomoćno okončan, pravni interes za vođenje ovog postupka, a sporno jest i predstavlja li vođenje postupka ovrhe povredu prava na dom tužiteljice.

12. U odnosu na prvo prijeporno pitanje, ima li tužiteljica i dalje pravni interes za vođenje ovog postupka, obzirom da je postupak ovrhe što se vodio pred Općinskim sudom u Crikvenici – Stalnom službom u Krku pod posl. br. Ovr-436/2019 pravomoćno okončan donošenjem rješenja od 17. listopada 2019. godine, preinačenim rješenjem Županijskog suda u Sisku posl. br. GŽ Ovr-121/2020 od 8. srpnja 2021. godine, o obustavi postupka i zasnivanju prisilnog založnog prava valja istaknuti slijedeće.

13. Prema ocjeni ovoga suda, treća osoba koja je pokrenula parnični postupak radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, i nakon što je postupak ovrhe obustavljen, i dalje ima pravni interes za vođenje parničnog postupka.

14. Naime odredbom članka 187. stavka 1. ZPP propisano je da tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakvog prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Stavkom 2. istog članka određeno je da se takva tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave, prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

15. U ovom konkretnom slučaju, tužiteljica je kao treća osoba ranije citiranim rješenjem tada Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Krku posl. broj LXXI Ovr-41879/2015 od 9. kolovoza 2017. upućena na pokretanje parničnog postupka radi

proglašenja ovrhe nedopuštenom. Obzirom da je tužiteljica, temeljem odredaba posebnog propisa, točnije Ovršnog zakona ("Narodne novine", br. 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08 - dalje: OZ), upućena na pokretanje parničnog postupka radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, to se njezin pravni interes pretpostavlja, te ne prestaje u slučaju kada se u tijeku vođenja parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, u ovršnom postupku ovrha obustavi.

16. Dakle, sud je povodom tužbe radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, dužan provesti parnični postupak i donijeti meritornu odluku čak i u slučaju kada je u ovršnom postupku ovrha koju tužitelj u parničnom postupku predlaže proglasiti nedopuštenom, pravomoćno obustavljena. Donošenjem rješenja o obustavi ovrhe tužitelju (bilo ovršeniku, bilo trećoj osobi) dakle, ne prestaje pravni interes za vođenjem parničnog postupka za proglašenjem ovrhe nedopuštenom (istovrsno pravno shvaćanje zauzeto je i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1012/2020 od 22. prosinca 2020.), pa je imajući u vidu jasan stav sudske prakse, parnični postupak valjalo nastaviti i neovisno od činjenice što je u tijeku postupka postupak ovrhe povodom kojeg je tužiteljica upućena na pokretanje parnice, pravomoćno okončan. Osim toga, tuženik Coca cola HBC Hrvatska d.o.o. nije u pravu niti kada tvrdi da je tužiteljica proglašenje ovrhe nedopuštenom trebala tražiti pred Trgovačkim sudom u Rijeci koji je donio rješenje o ovrsi. Naime, sud koji provodi ovrhu ovlašten je samostalno odlučivati o svim pitanjima ovršnog postupka, a tužiteljica je uostalom postupila prema pravomoćnom rješenju kojim je upućena pred sudom opće mjesne nadležnosti pokrenuti postupak radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

17. Slijedeće sporno pitanje jest je li tužiteljica u ovom postupku dokazala da je isključiva vlasnica posebnih dijelova nekretnina koje su predmet ovrhe i upisani su u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj, u cijelosti. Tvrdnje o stečenom pravu vlasništva, tužiteljica prije svega temelji na činjenici što je presudom Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine utvrđena kao vlasnica nekretnina koje su predmet ovrhe u cijelosti, te da ona sama nema dugova niti prema jednom tuženiku, već je riječ o dugovima ovdje tuženika, trgovačkog društva Šare d.o.o. u stečaju.

18. U tom smislu, tužiteljici valja ukazati da iako se poziva na sadržaj pravomoćne presude na temelju priznanja Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine kojom je utvrđena kao isključiva vlasnica nekretnina koje su predmet ovrhe, taj parnični postupak vodila je samo protiv ovdje tuženika, trgovačkog društva Šare d.o.o. u stečaju, čiji zakonski zastupnik u tom trenutku je bio suprug tužiteljice, Martin Šare, koji je u ime društva Šare d.o.o., priznao tužbeni zahtjev, pa se prema tome, ovakva izjava tuženika Šare d.o.o., nakon koje je donesena presuda na temelju priznanja, ima smatrati dobrovoljnom raspoložbom tuženika Šare d.o.o., a ne činjenicom utvrđenom nakon kontradiktorno povedenog dokaznog postupka, kako to uostalom pravilno navode i tuženici Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., Istarska kreditna banka Umag d.d. i Centar banka d.d. u stečaju, ovrhovoditelji iz postupka ovrhe. U tom parničnom predmetu sud nije ispitivao je li izjava o priznanju tužbenog zahtjeva tuženika Šare d.o.o., raspolaganje koje bi bilo u protivnosti s prisilnim propisima i pravilima javnog morala (članak 3. stavak 3. ZPP), odnosno zabranjenom raspolaganju, s obzirom da je zakonski zastupnik društva Šare d.o.o. bio suprug tužiteljice, pa su prema tome

tužiteljica i njezin suprug Martin Šare, kao i društvo Šare d.o.o., koje je upisano kao vlasnik nekretnina, imali zajednički interes izbjeći postupak ovrhe i prodaju imovine na javnoj dražbi. Međutim, imajući u vidu da stranke tog postupka nisu bile i ovdje tuženici Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., Istarska kreditna banka Umag d.d. i Centar banka d.d. u stečaju, jasno je da granice subjektivne pravomoćnosti te presude se ne odnose i na same vjerovnike u postupku ovrhe, tj. da je tužiteljica ukoliko je željela uspjeti u ovom postupku, provedenim dokazima morala dokazati da je vlasnica posebnih dijelova nekretnina upisanih u zk. ul. 2889. k.o. Omišalj, te da je ovrha na njima nedopuštena.

19. U tom dijelu, ocjena je ovoga suda da tužiteljica nije dokazala da je vlasnica nekretnina koje su predmet ovrhe, odnosno da se presuda na temelju priznanja Općinskog suda u Rijeci – Stalne službe u Crikvenici posl. br. P-6216/2015 od 18. srpnja 2016. godine temelji na činjenicama koje bi ukazivale da je tužiteljica zaista vlasnica nekretnine u cijelosti. Naime, jedini dokazi koje je tužiteljica predložila sudu su njezin stranački iskaz i iskaz svjedok Martina Šare. Tužiteljica i svjedok Martin Šare naime tvrde da je nekretnina, k.č. br. 2889 k.o. Omišalj kupljena ušteđevinom tužiteljice i Martina Šare, odnosno njihovom bračnom stečevinom, što je već po sebi samo po sebi kontradiktorno s tvrdnjama tužiteljice da bi bila vlasnica nekretnine u cijelosti. Osim toga, iako tužiteljica i svjedoka Martin Šare tvrde da se radilo o imovini koja bi predstavljala bračnu stečevinu, nije sporno da je nekretninu od društva Ina d.d. kupilo upravo društvo Šare d.o.o., da je to trgovačko društvo platilo kupoprodajnu cijenu te se upisalo u zemljišne knjige kao vlasnik, a tužiteljica s druge strane nije dokazala postojanje osnova temeljem kojih bi kraj ovih činjenica stekla pravo vlasništva na nekretnini. U odnosu na sadržaj Sporazuma što ga je tužiteljica dana 21. siječnja 2004. godine sklopila s trgovačkim društvom Šare d.o.o. i Martinom Šare kojim su stranke tog pravnog posla utvrdile kako dobit koju Šare d.o.o. ostvaruje poslovanjem, predstavlja bračnu stečevinu Nede Šare i Martina Šare, kao i da do potpisivanja tog Sporazuma tužiteljici Nedi Šare iz dobiti koja predstavlja bračnu stečevinu nije isplaćeno ništa na ime njezinog dijela, treba istaknuti kako je riječ o ispravi na kojoj potpisi stranaka nisu javno ovjereni, da taj pravni posao nije dostavljen nekom javnom tijelu radi daljnjeg postupanja (npr. odmjeravanja poreza i slično), pa nema dokaza da bi bio potpisan zaista 21. siječnja 2004. godine i zbog čega ga sud nije smatrao vjerodostojnom ispravom. Što se pak tiče radova koje su se kako tvrdi tužiteljica i svjedok Martin Šare, izvodili na samoj nekretnini, a odnose se na postavljanje betonske deke, izgradnju pregradnih zidova, instalaciju struje i vode, postavljanje keramičkih pločica i sanitarija i opremanja nekretnina, sve i da se radilo o radovima financiranim isključivo iz osobnih prihoda tužiteljice i svjedoka Martina Šare (o čemu tužiteljica nije predložila nijedan dokaz), te činjenice dale bi uporište za zaključak jedino o eventualnom postojanju obveznopravnog zahtjeva prema društvu Šare d.o.o., s obzirom da je riječ o radovima koji zbog svog opsega svakako nisu mijenjali identitet nekretnine.

20. Prema tome, stav je ovoga suda da tužiteljica nije dokazala da je izvanknjižna vlasnica k.č. br. 2889 k.o. Omišalj.

21. Međutim, sve i kada bi navedeni zaključak suda bio pogrešan, te kada bi se i uzelo da bi tužiteljica bila izvanknjižna vlasnica k.č. br. 2889. k.o. Omišalj, jasno je iz iskaza tužiteljice i svjedoka Šare Martina, da tužiteljici nisu poznate osobe - zaposlenici ovrhovoditelja Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., da nema saznanja o tome

нити да би овлаштене особе туženika Istarske kreditne banke Umag d.d. ikada dolazile u zgradu u Omišlju, Bjanižov 18a, odnosno da bi tu dolazile osobe koje bi bile zaposlenici tuženika Centar banke d.d.

22. Prema stavu ovoga suda, tužiteljica nije dokazala da bi tuženici Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., Istarska kreditna banka Umag d.d. i Centar banka d.d. u stečaju, prilikom potpisivanja ovršnih isprava, kao i prilikom podnošenja prijedloga za ovrhu, odnosno stjecanja prava na namirenje iz vrijednosti posebnih dijelova nekretnine upisane u podul. 1., 2. i 3., zk. ul. 2289 k.o. Omišalj koje su tuženici Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. i Centar banka d.d. u stečaju stekli tek trenutkom upisa zabilježbe ovrhe u zemljišnim knjigama, a tuženik Istarska kreditna banka d.d. Umag sklapanjem ovršne isprave – Ugovora o kreditu broj 9601000293 od 30. rujna 2008. godine, solemniziranog po javnom bilježniku Alenki Kružić Dobrila 1. listopada 2008. godine pod brojem OV-6445/08, bili nesavjesni, odnosno da su znali ili mogli znati da je riječ o posebnim dijelovima nekretnina koji ne predstavljaju vlasništvo tuženika Šare d.o.o.

23. Ovo iz razloga što je u zemljišnim knjigama kao vlasnik stana upisanog u podul. 1., zk. ul. 2289 k.o. Omišalj, bio upisan tuženik Šare d.o.o. u stečaju, a nije bilo vidljivo postojanje vlasničkog prava tužiteljice, na koji način bi tužiteljica publicirala svoje pravo vlasništva prema svim trećim zainteresiranim osobama. Naime, zabilježba ovrhe u korist ovrhovoditelja Coca Cole HBC Hrvatska d.o.o., na temelju rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. Ovr-735/2010 od 5. svibnja 2010. godine u zemljišnim knjigama evidentirana je s danom 17. svibnja 2010. godine, a zabilježba ovrhe u korist ovrhovoditelja Istarske kreditne banke Umag d.d. dana 8. prosinca 2010. godine (posl. br. Z-6589/10 i posl. br. Z-751/2011), s time što je u korist ovog ovrhovoditelja prethodno bilo upisano i založno pravo radi osiguranja tražbine od 750.000,00 kn temeljem Ugovora o kreditu broj 9601000293 od 30. rujna 2008. godine, solemniziranog po javnoj bilježnici Alenki Kružić Dobrila 1. listopada 2008. godine pod brojem OV-6445/08 i to od dana 2. listopada 2008. godine (posl. br. Z-6156/08). Pravo doživotnog uživanja na ovom posebnom dijelu nekretnine upisano je u korist Marte Šare, i to temeljem presude na temelju priznanja posl. br. P-568/2011-5 od 14. studenoga 2011. godine, a na osnovu prijedloga od 23. travnja 2012. godine (posl. br. Z-2951/12), dakle u vrijeme kada su ovrhovoditelj Coca Cola HBC Hrvatska i Istarska kreditna banka Umag d.d. već započeli postupke ovrhe nad ovim posebnim dijelom nekretnine. Jednako vrijedi i u odnosu na posebni dio nekretnine upisan u podul. 2. zk. ul. 2889 k.o. Omišalj.

24. Naime, i taj posebni dio, stan br. 2 (trosoban stan sa dnevnim boravkom) u prizemlju površine od 43,02 m², u zemljišnim knjigama upisan je kao vlasništvo tuženika Šare d.o.o. Ovrhovoditelji Istarska kreditna banka Umag d.d. i Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. pravo na namirenje iz vrijednosti ovog posebnog dijela također su stekli upisom zabilježbi ovrhe (posl. br. Ovr-735/2010 od 5. svibnja 2010. godine te posl. br. Z-6589/10 i posl. br. Z-751/2011 od 8. prosinca 2010. godine), odnosno uknjižbom založnog prava u korist ovrhovoditelja Istarske kreditne banke Umag d.d. (posl. br. Z-6156/08 od 2. listopada 2008. godine), prije nego je upisano pravo doživotnog uživanja za korist Luke Šare, sina tužiteljice, temeljem prijedloga od 23. travnja 2012. godine (posl. br. Z-2951/12) također temeljem presude na temelju priznanja posl. br. P-568/2011-5 od 14. studenoga 2011. godine. Konačno, jednako vrijedi i za posebni dio nekretnine - prostor br .3 u potkrovlju, površine 54,92 m², gdje

je također kao isključivi vlasnik bio upisan tuženik Šare d.o.o., i gdje je tužiteljica Neda Šare svoje pravo doživotnog uživanja ovog posebnog dijela nekretnine upisala prijedlogom od 23. travnja 2012. godine (posl. br. Z-2951/12), temeljem presude na temelju priznanja posl. br. P-568/2011-5 od 14. studenoga 2011. godine, nakon što su ovrhovoditelji Istarska kreditna banka Umag d.d. i Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. u ovom postupku stekli pravo na namirenje.

25. Jedini ovrhovoditelj koji je stekao pravo na namirenje nakon upisa prava doživotnog uživanja u korist djece tužiteljice – Marte i Luke Šare, kao i same tužiteljice, jest Centar banka d.d. u stečaju koji je svoje pravo namirenja stekao tek zabilježbom ovrhe od 3. rujna 2013. godine (posl. br. Z-6636/13) temeljem prijedloga zaprimljenog pod brojem Z-1621/13) također temeljem rješenja o ovrsi Općinskog suda u Krku posl. br. Ovr-81/2013 od 30. kolovoza 2013. godine. Međutim, imajući u vidu da je tužiteljica prema svom iskazu za dugove društva Šare d.o.o. saznala tek 2014. godine, a da je zajedno s djecom u nekretninu na adresi Bjanižov 18a, otišla živjeti tek u srpnju 2016. godine, odnosno da dotad tu nekretninu nije koristio nitko, jasno je da niti ovrhovoditelj Centar banka d.d. koji je ugovor o kreditu potpisao s tuženikom Šare d.o.o. još 2008. godine, znajući da su i drugi ovrhovoditelji Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. i Istarska kreditna banka d.d. Umag ranije već s uspjehom zatražili i ishodili provođenje ovrhe na nekretninama društva Šare d.o.o. u vrijeme kada su nekretnine bile neopterećene tuđim pravima, imao opravdanog razloga zatražiti provedbu ovrhe na istim nekretninama. Ovo tim više, što kao što je rečeno, tužiteljica izuzev svojih tvrdnji nije dostavila ijedan drugi dokaz da bi zaista bila izvanknjižna vlasnica opisanih posebnih dijelova nekretnina.

26. Dakle, na postojanje nekog vlasničkog prava u korist tužiteljice u trenutku stjecanja prava na namirenje ovrhovoditelja Coca Cole HBC Hrvatska d.o.o. i Istarske kreditne banke Umag d.d. nije ukazivalo ništa, s time što u konkretnom slučaju ne postoje niti druge prateće okolnosti koje bi mogle ukazivati na činjenicu da bi ovim tuženicama bilo poznato da su tužiteljica ili neke treće osobe, izvanknjižni vlasnici posebnih dijelova nekretnina. Naime, iz iskaza svjedoka Martina Šare i tužiteljice proizlazi da u zgradi (bivšem marketu) na adresi Bjanižov 18a u to vrijeme nitko nije živio, ne postoje poštanski pretinci s imenima stanara, odnosno ne postoji nijedna okolnost koja bi upućivala treće osobe da bi prijeporni stanovi predstavljali možebitno vlasništvo tužiteljice, a ne društva Šare d.o.o. Konačno, iz iskaza tužiteljice i svjedoka Martina Šare, vidljivo je da zaposlenici nijednog od ovrhovoditelja, izuzev procjenitelja Istarske kreditne banke Umag d.d., prema saznanjima tužiteljice i svjedoka, nisu bili u navedenoj zgradi te nemaju saznanja o osobi tužiteljice, pa da stoga ne može tvrditi da tuženici Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., Istarska kreditna banka Umag d.d. i Centar banka d.d. u stečaju, ne bi bili u dobroj vjeri prilikom stjecanja prava na namirenje.

27. Stoga i ovaj sud zaključuje da tuženici Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. i Istarska kreditna banka Umag d.d., kao i tuženik Centar banka d.d. u stečaju koji su samo na temelju uvida u zemljišnoknjižni izvadak u kojem je kao isključivi vlasnik posebnih dijelova nekretnine upisanih u podul. 1., 2, i 3., zk. ul. 2289 k.o. Omišalj bio upisan tuženik Šare d.o.o., zatražili provedbu ovrhe, stoga uživaju zaštitu i to primjenom načela povjerenja u istinitost i potpunost zemljišne knjige u smislu članka 388. stavka 5. ZV u vezi članka 124. te članka 8. i 14. Zakona o zemljišnim knjigama ("Narodne novine" br. 91/96, 68/98, 137/99, 114/01, 100/04, 107/07,

152/08, 126/10, 55/13, 60/13, na snazi u vrijeme provedbe spornih upisa, dalje ZZK) sve i ako bi se, što ovaj sud nije utvrdio, uzelo u obzir da je tužiteljica izvanaknjižna vlasnica nekretnina.

28. Naime, odredbom članka 124. stavka 1. ZV određeno je da je stjecatelj koji je, postupajući s povjerenjem u zemljišne knjige, u dobroj vjeri stekao pravo vlasništva neke nekretnine, stekao je tu nekretninu kao da na njoj ne postoje tuđa prava, tereti ni ograničenja koja u tom trenutku nisu bila upisana, niti je iz zemljišnih knjiga bilo vidljivo da je zatražen njihov upis. Prema tome, u situaciji gdje vjerovnik stječe pravo na namirenje na imovini - nekretninama upisanim u zemljišnim knjigama kao vlasništvo dužnika, valja ocijeniti treba li prednost dati načelu zaštite povjerenja u potpunost i istinitost zemljišnih knjiga, ili zaštiti izvanaknjižnih nositelja prava na tim nekretninama (navedeni stav izražen je i u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-III-103/2008 od 14. lipnja 2011. godine, objavljenoj u "Narodnim novinama" br. 77/11, kao i nizu kasnije donesenih odluka).

29. Međutim, kako sud prvenstveno nije držao da je tužiteljica dokazala da je vlasnica posebnih dijelova nekretnina koje su predmet ovrhe, to je i neovisno od gore iznesenog obrazloženja o savjesnosti stranaka ovršnog postupka, tužbeni zahtjev valjalo odbiti kao neosnovan.

30. Tužiteljica nije dokazala niti osnovanost istaknutog prigovora prava na dom. Naime, tužiteljica u tijeku postupka naglašava da je nekretnina k.č. br. 2889 k.o. Omišalj, jedina nekretnina koja služi za stanovanje nje i njezine obitelji (dvoje djece i kćerine obitelji), pa bi prodajom nekretnine u postupku ovrhe i njezinim iseljenjem ostali bez mogućnosti zadovoljiti svoje stambene potrebe.

31. Prije svega, odlučujući o istaknutom prigovoru tužiteljice koji se može istaknuti ne samo u ovršnom postupku, već i u parničnom postupku radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, treba naglasiti da se o prigovoru prava na dom odlučuje vodeći računa o dokazima koje je stranka dostavila, kao i provodeći test razmjernosti. „Pravo na dom“ pravo je koje se štiti Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda u okviru članka 6. prava na pošteno suđenje, članka 8. zaštite privatnog i obiteljskog života, članka 13. prava na djelotvorni pravni lijek i članka 1. Protokola 1. Konvencije koji uređuje zaštitu prava vlasništva, a ta Konvencija ratificirana je u Republici Hrvatskoj 5. studenog 1997. godine te od tada predstavlja dio unutarnjeg prava Republike.

32. Cilj testa razmjernosti jest dobiti odgovor na pitanje je li u konkretnom slučaju došlo do povrede prava zajamčenog članka 8. Konvencije, odnosno test razmjernosti odgovara na pitanje bi li iseljenje neovlaštenog korisnika predstavljalo neopravdano miješanje u njegovo pravo na dom? Test razmjernosti provodi se pomoću tri eliminacijska pitanja, a negativan odgovor na bilo koje pitanje znači da je iseljenje protivno Konvenciji, odnosno neopravdano.

33. Prvo pitanje na koje valja odgovoriti jest je li miješanje utemeljeno na zakonu? Miješanje javne vlasti u pravo na dom tužiteljice kao treće osobe ovršnog postupka utemeljeno je u ovom konkretnom slučaju na odredbama Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, 29/18 dalje: ZOO) koje reguliraju pitanje obveze dužnika (ovršenika Šare d.o.o. u stečaju)

na povrat duga ovrhovoditeljima kao njegovim vjerovnicima, odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima koje reguliraju zasnivanje dobrovoljnog založnog prava (hipoteke) na nekretnini (u odnosu na ovrhovoditelja Istarsku kreditnu banku Umag d.d.), kao i odredbama Ovršnog zakona koji reguliraju pitanje prodaje nekretnina ovršenika na javnoj dražbi. Naime, ovršenik Šare d.o.o. je bio stranka Ugovora o kreditu broj 9601000293 od 30. rujna 2008. godine, solemniziranog po javnoj bilježnici Alenki Kružić Dobrila 1. listopada 2008. godine pod brojem OV-6445/08, radi osiguranja novčane tražbine od 750.000,00 kn, s promjenjivom kamatom od 8,50 % godišnje koje je bilo osigurano založnim pravom upisanim u zemljišne knjige Općinskog suda u Crikvenici – Stalne službe u Krku u zk. ul 2889 k.o. Omišalj. Osim toga, ovršenik Šare d.o.o. kao korisnik kredita i suprug tužiteljice, Martin Šare kao sudužnik bili su stranke Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava od 29. prosinca 2008. godine solemniziranim od javne bilježnice Marije Grozdanić Dekleva pod brojem OV-28252/2008 od 30. prosinca 2008. godine, a zbog toga što ovršenik Šare d.o.o. nije podmirio dugovanje prema ovrhovoditelju Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., za isporučenu robu, javna bilježnica Radojka Galić iz Zagreba je pod posl. br. Ovr-514/09 od 25. studenog 2009. godine, a radi naplate tražbine od 317.959,21 kn sa zateznim kamatama, protiv tog trgovačkog društva donijela rješenje o ovrsi.

34. Dugovanje ovršenika Šare d.o.o. je prema prijedlozima za ovrhu, prema ovrhovoditelju Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o. iznosilo 317.959,21 kn, prema ovrhovoditelju Istarskoj kreditnoj banci Umag d.d. 706.401,60 kn uvećano za zatezne kamate, a prema ovrhovoditelju Centar banci d.d. u stečaju 148.000,00 kn glavnice uvećano za redovne i zatezne kamate u ukupnom iznosu od daljnjih više od 56.000,00 kn. Prema tome, od značaja su i odredbe Ovršnog zakona koje reguliraju pravo prodaje nekretnina ovršenika radi namirenja novčane tražbine ovrhovoditelja, promjenu prava vlasništva na nekretnini prodanoj u ovršnom postupku, pravni položaj kupca te gubitak prava na posjed nekretnine. U tom smislu se ističe da je člankom 127. OZ propisan gubitak prava na posjed prodajom nekretnine u kojem slučaju ovršenik (il treća osoba) gubi pravo posjeda nekretnine i dužan ju je predati kupcu odmah nakon dostave rješenja o predaji nekretnine kupcu, ako zakonom ili u sporazumu s kupcem nije drukčije određeno. Odredbom čl. 128. OZ propisano je iseljenje ovršenika, odnosno da ovrhovoditelj može već u prijedlogu za ovrhu prodajom nekretnine, a i kasnije sve do predaje nekretnine kupcu, zatražiti i njezino ispražnjenje te predaju kupcu na temelju zaključka o predaji nekretnine kupcu, a sukladno članku 131. stavku 1. OZ sud će nakon što donese zaključak o predaji nekretnine kupcu, na prijedlog kupca narediti i drugim osobama koje ne raspolažu valjanim pisanim pravnim temeljem za korištenje nekretnine da je bez odgode predaju kupcu i u istom rješenju odrediti protiv tih osoba ovrhu ispražnjenjem i prodajom nekretnine. Dakle, u ovršnom postupku nakon što proda nekretninu i donese zaključak o predaji nekretnine kupcu, sud će, na prijedlog kupca pristupiti ovrsi radi ispražnjenja i predaje nekretnine kupcu, pa bi miješanje javne vlasti u pravo na dom tužiteljice provođenjem iseljenja nakon prodaje nekretnine, bilo utemeljeno na zakonu.

35. Međutim, u konkretnom slučaju stav je ovoga suda da u konkretnom slučaju tužiteljici ne prijeti gubitak prava na dom. Ovo iz razloga što je postupak ovrhe radi prisilne prodaje nekretnina pravomoćno obustavljen zbog toga što na javnu dražbu nije pristupio nitko od zainteresiranih kupaca. Posljedica obustave

postupka ovrhe i zasnivanja prisilnog založnog prava jest osiguranje tražbine radi čije je naplate ovrha određena, na istoj nekretnini u korist ovrhovoditelja založnim pravom s prednosnim redom od dana zabilježbe ovrhe, sve sukladno članku 97. stavku 4. u vezi članka 67. stavka 5. OZ i članka 97. stavka 6. u vezi članka 79. stavka 2. te članka 257. do članka 260. OZ. Prema tome, kako tužiteljici aktualno u trenutku zaključenja glavne rasprave ne prijeti iseljenje iz nekretnine jer se postupak ovrhe ne vodi, to je jasno da pravo na dom tužiteljice nije ugroženo.

36. Međutim, ukoliko bi se ovaj stav smatrao prvostupanjskog suda smatrao pogrešnim, te bi se držalo da je neovisno od toga što postupak ovrhe ne egzistira, test razmjernosti valja provesti u potpunosti, tada bi valjalo odgovoriti na drugo pitanje, a to jest je li miješanje usmjereno na postizanje „legitimnog cilja“? „Legitimni cilj“ u smislu gore navedenog pitanja je neki od razloga navedenih u članku 8. stavku 2. Konvencije. U ovom konkretnom slučaju „legitimni cilj“ predstavlja zaštitu imovinskih prava ovrhovoditelja i gospodarske dobrobiti, jer su ovrhovoditelji trgovačka društva koja su bila u poslovnom odnosu s ovršenikom, a iz kojeg poslovnog odnosa su preostali dugovi koje su ovrhovoditelji Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., Istarska kreditna banka Umag d.d. i Centar banka d.d. u stečaju željeli namiriti prodajom nekretnina dužnika Šare d.o.o. u postupku ovrhe. Za pravilno funkcioniranje gospodarskog sustava svake države nužno je da dužnici podmiruju svoje obveze prema vjerovnicima te da se ugovorne odredbe poštuju, odnosno da se vjerovnicima u slučaju kada dužnik to ne čini, omogućiti učinkovit način naplate dugovanja, jer bi u protivnom došlo do pravne nesigurnosti, ugrožavanja javnog reda i mira i gospodarske nestabilnosti. U tom smislu je miješanje javne vlasti u pravo na dom i treće osobe Nede Šare opravdano jer je usmjereno na zaštitu prava vlasništva (imovine) druge osobe, odnosno vjerovnika, s time što treća osoba Neda Šare nije dokazala da bi na predmetu ovrhe stekla vlasnička prava.

37. Treće pitanje odlučno za provođenje testa razmjernosti jest je li miješanje nužno u demokratskom društvu? Miješanje je nužno ako se isti opravdani cilj ne može postići primjenom blaže mjere ili ako postoji neodgodiva društvena potreba ili je miješanje razmjerno toj potrebi. Imajući u vidu da dužnik ovrhovoditelja, ovdje tuženik Šare d.o.o., upisan kao isključivi vlasnik nekretnine koja je bila predmet prodaje u ovršnom postupku, a da je tužiteljica poslovno sposobna i zdrava osoba, majka dvoje punoljetne djece, to ovaj sud ocjenjuje da su ovrhovoditelji jedino pokušajem prodaje nekretnina dužnika Šare d.o.o. u postupku ovrhe, koje trgovačko društvo je u međuvremenu zbog prezaduženosti završilo u stečaju, mogli očekivati isplatu bar dijela dugovanja, ukupno većeg od 1,2 milijuna kuna glavnice, prema ovrhovoditeljima koji su vodili postupak ovrhe, dok je tužiteljica Neda Šare s druge strane, iznajmljivanjem druge nekretnine za život čiju najamninu bi plaćala iz svojih prihoda ili pak korištenjem prava doživotnog uživanja koje je upisano u njezinu korist u slučaju da ono ne bi bilo brisano iz zemljišnih knjiga nakon provedbe postupka ovrhe (kao što se i dogodilo u konkretnom slučaju), mogla i može ostvariti mogućnost života u primjerenim stambenim uvjetima. Međutim, imajući u vidu dugovanje društva Šare d.o.o. ovrhovoditeljima, očito je da se navedeni opravdani cilj naplate potraživanja ovrhovoditelja nije mogao postići drugačije nego pokušajem prodaje nekretnine ovršenika, što je u konačnici moglo rezultirati i prisilnim iseljenjem treće osobe iz predmetne nekretnine ukoliko bi pravo doživotnog uživanja upisano u korist treće osobe bilo brisano, a treća osoba nekretninu ne bi dobrovoljno predala u posjed kupcu. S druge strane, ovrhovoditelji Coca Cola HBC Hrvatska d.o.o., Istarska

kreditna banka Umag d.d. i Centar banka d.d. u stečaju, trgovačka su društva koja jednako kao i vlasnik nekretnine Šare d.o.o., djeluju po tržišnim načelima, pa se ne radi o tome da bi se naplata dugovanja provodila u korist javne vlasti, što bi nalagalo strožu ocjenu kriterija razmjernosti prava na dom. Kako je prema tome jedini način da vjerovnici ostvare naplatu bar dijela svojih potraživanja bila prodaja imovine društva dužnika Šare d.o.o. u sudskom postupku, a tužiteljica je svoje pravo na dostojanstven život mogla zaštititi iznajmljivanjem druge nekretnine pogodne za život ili korištenjem prava doživotnog uživanja upisanog u njezinu korist do trenutka dok to pravo ne bude brisano iz zemljišnih knjiga, to je ocijenjeno da je u konkretnom slučaju miješanje u pravo na dom tužiteljice bilo nužno i ne predstavlja povredu prava tužiteljice.

38. Iz iznesenih je razloga tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan te je presuđeno kao u izreci.

39. Odluka o parničnom trošku zasniva se na članku 154. stavku 1. u vezi članka 155. ZPP i čini trošak zastupanja tuženika po profesionalnom punomoćniku pri čemu se sud vodio troškovnikom tuženika te označenom vrijednošću predmeta spora od 1.500,00 EUR, kao i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ br. 142/2012, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22, u daljnjem tekstu: Tarifa).

40. Opravdan je zahtjev tuženika Istarske kreditne banke Umag d.d. za naknadu troška odgovora na tužbu u iznosu od 199,08 EUR (Tbr. 8/1 u vezi Tbr. 7/1 Tarife), dok tuženiku nagrada za sastav podneska od 6. veljače 2018. godine kojim obavještava sud o tome da je nad tuženikom Šare d.o.o. otvoren stečajni postupak ne pripada, jer nije riječ o trošku koji bi bio nužan za postupak, tim više što sud ima dužnost i način provjeriti i sam je li nad strankama postupka otvoren stečaj, a u konkretnom slučaju i sam tuženik Šare d.o.o. je o otvaranju stečaja već prethodno izvijestio sud. Za zastupanje profesionalnog punomoćnika na ročištima održanim 27. rujna 2022. godine i 10. veljače 2023. godine tuženiku Istarskoj kreditnoj banci Umag d.d. pripada po 199,08 EUR za svako ročište (Tbr. 9/1 u vezi Tbr. 7/1 Tarife), a za ročište od dana 12. svibnja 2022. godine polovica tog iznosa, odnosno 99,54 EUR, jer se na tom ročištu raspravljalo jedino o procesnim pitanjima. Trošak pristojbi na tužbu tuženik nije imao, a pristojbe za odgovor na tužbu plaća ona stranka koja pravomoćno izgubi spor, pa je ovaj dio zahtjeva očito neosnovan. Tuženiku Istarskoj kreditnoj banci na ime odvjetničkog zastupanja stoga pripada 696,78 EUR, uvećano za porez na dodanu vrijednost od 25 % od 174,19 EUR, odnosno sveukupno 870,97 EUR što sukladno fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 kn za 1 EUR čini 6.562,32 kn, dok je u preostalom dijelu do zatraženih 9.792,45 EUR / 73.781,25 kn, zahtjev za naknadu troškova tuženika Istarske kreditne banke Umag d.d. odbijen kao neosnovan.

41. Tuženiku Šare d.o.o., s druge strane, dosuđena je zatražena nagrada za sastav odgovora na tužbu (Tbr. 8/1 Tarife) u iznosu od 199 EUR, a jednaki iznos pripada mu za zastupanje profesionalnog punomoćnika na svakom od ročišta održanih 27. rujna 2022. godine i 10. veljače 2023. godine (Tbr. 9/1 u vezi Tbr. 7/1 Tarife), dok mu za zastupanje odvjetnika na ročištu od 12. svibnja 2022. godine na kojem se raspravljalo jedino o procesnim pitanjima, pripada polovica tog iznosa, (99,50 EUR), i što zbrojeno čini 696,50 EUR, a uvećano za porez na dodanu

vrijednost od 25 % 870,62 EUR (6.559,69 kn) koliko je dosuđeno tuženiku Šare d.o.o. u stečaju.

42. Slijedom izloženih razloga, odlučeno je kao u izreci presude.

U Rijeci, 13. ožujka 2023.

S u t k i n j a:

Martina Maršić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba u roku od petnaest dana od dana dostave ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi u dovoljnom broju istovjetnih primjeraka za sud i sve stranke postupka putem ovoga suda, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Broj zapisa: **9-30856-1eb3d**

Kontrolni broj: **052e4-02d01-11f38**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MARTINA MARŠIĆ, L=RIJEKA, O=OPĆINSKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.